

[Kjær Rasmussen.]

derfor en vis løn for sit arbejde, men under denne nye uddannelse kan aflønningen formentlig ikke fortsætte, og problemet bliver derfor: hvordan tænkes uddannelsen finansieret? Skal eleverne kunne søge ungdommens uddannelsesfond? I bekræftende fald: vil der så blive ydet bevillinger specielt til denne uddannelsessektor? Jeg synes, det kunne være meget interessant, om statsministeren allerede i dag kunne sige noget om dette studiefinansieringsproblem.

I øvrigt om forslaget som helhed: det må da betegnes som et fremskridt i forhold til den eksisterende uddannelse, at det nu bliver et uvildigt nævn, som skal tage stilling til optagelsesansøgningerne. Som det er nu, skal man jo på det nærmeste, ifølge foretagne undersøgelser, have fanden til oldemor for overhovedet at komme i gang med en journalistisk uddannelse. I denne forbindelse vil jeg gerne henvise til en artikel i dagbladet B.T. for den 9. oktober 1969, uhyre interessant læsning.

Som sagt er forslaget kommenteret grundigt fra vores side allerede én gang, og vi er overvejende sympatisk indstillede over for det. Men problemet omkring de studerendes reelle indflydelse må løses, og hvis ikke statsministeren kommer på bedre tanker, så være dette hermed sagt som en opfordring til det udvalg, som bliver nedsat.

Morten Lange: Jeg føler trang til ved behandlingen af dette forslag blot at nævne, at vi under udvalgsbehandlingen og når vi ser det igen, måske skulle overveje, om der ikke er mere dybtgående strukturspørgsmål, man har overset ved udarbejdelsen end blot spørgsmålet om styringen, som jo virker lidt, skal vi sige oldnordisk.

Der tales i øjeblikket meget om universitetscentertanken og universitetscentre og sådanne opbygning; centre, som skal omfatte nuværende universitetsuddannelser, andre uddannelser ved højere læreanstalter og andre uddannelser, som ikke nødvendigvis behøver at have karakter af højere lære-

anstaltsuddannelse. Det forekommer mig betænkeligt, at vi på et tidspunkt, hvor vi overvejer en sådan nygruppering i fælles centre, laver nye enheder, der er så forholdsvis skarpt tilskårne, som denne er også med egne særskilte optagelsesbetingelser, noget, som gør integrering besværlig, og sorterende under statsministeren, hvilket efter min beskedne opfattelse selv med den statsminister, vi har, er upraktisk. Undervisning hører under undervisningsministeren og bør gøre sådan i al almindelighed.

Jeg tror, en nøjere analyse af forslaget vil vise, at det har meget betydelige strukturfejl, som ikke svarer til en fremadskridende udvikling i vores uddannelsessystem, hvor dette naturligvis må passes ind. Det vil være godt, om vi kan få det rettet. Ellers må vi blot erindre, at vi har én fejl til i vores uddannelsessystem, som vi snart skal se at få rettet ved en eller anden slags samlet løsning.

Statsministeren (Hilmar Baunsgaard): Jeg vil gerne takke samtlige ordførere for en velvillig holdning over for forslaget, og jeg vil da gerne sige, først og fremmest som et svar til fru Merete Bjørn Hanssen, der rejste spørgsmålet, at det er selvfølgelig rigtigt, at det afgørende er i højere grad, at forslaget bliver hurtigt vedtaget end hurtigt fremsat, men nu ligger det jo først og fremmest i folketingets hånd.

Jeg har kun nogle ganske få principielle betragtninger at gøre gældende. For det første vil jeg gerne sige, at jeg principielt er enig i den opfattelse, at uddannelsen bør koncentreres under undervisningsministeriet. Allerede under behandlingen i sidste samling af lovforslaget gav jeg udtryk for denne opfattelse og begrundede, hvorfor det er fremsat af statsministeren. En omlægning ville formentlig betyde en forsinkelse i fremsættelsen og dermed færdiggørelse af forslaget, hvad jeg ikke har anset for hensigtsmæssigt, men det betyder ikke, at der på nogen måde dermed er sat bom for en eventuel overflytning til undervis-